

Kapitel 4 – Tafi Atome, Ghana

Afia vaskede den sidste gryde af. Så manglede hun kun at hente vand til aftenbadet, så var hun færdig. Muki gik med hende hen til brønden. "Jeg har ikke set Minga og ungen i flere dage," fortalte hun, da de var kommet så langt væk, at ingen kunne høre dem. "Jeg er bange for, at der er sket dem noget. Jeg plejer at se dem hver dag." "Lad os kigge efter dem i morgen efter skole, foreslog Muki. "Jeg hjælper. Fire øjne ser bedre end to." "Det var lige, hvad jeg håbede på," grinede Afia, mens hun sprøjtede lidt vand på ham af bare glæde.

Da de kom tilbage med vandet, sad bedstemor stadig ved det lille bål. Afia fyldte vand i den store gryde og satte den på bålet. Snart var der varmt vand til alle. "Der er sket noget i skoven," sagde bedstemor pludselig. Afias hjerte stod helt stille. Var Minga død? Bedstemor vidste jo godt, hvor glad hun var for den abe. "Jeg ved bare

ikke præcis, hvad det er," fortsatte hun. "Men Daworo er her, og han har travlt." Muki så på Afia. Hun sad helt stille. "Hvordan ved du egentlig, at Daworo er her?" spurgte han nysgerrigt.

Bedstemor kiggede på ham med sine klare øjne: "Det er ikke helt tilfældigt, at aberne bor her i vores skov, begyndte hun. For mange år

siden blev vores forfædre opsøgt af ånden Daworo. Det var Daworos opgave at finde nogen, der kunne beskytte mona-aberne. De blev jaget så meget, at de var ved at forsvinde. Vores forfædre og Daworo indgik en pagt. Aberne blev erklæret for hellige og fik lov til at bo i vores skov. Hellige dyr må jo ikke jages. Aberne skulle så til gengæld beskytte landsbyerne omkring skoven mod fjendtlige folk."

"Ja, men hvad så med ham Daworo i dag?" Muki kiggede flovt ned i jorden. Han var kommet til at afbryde en fortælling, det var ikke så godt. Men Bedstemor fortsatte roligt: "Daworo sørger for, at der altid er både aber og mennesker, der kan forstå hinanden, hvis det er nødvendigt. Det er lang tid siden, der har været brug for det. Men han er her. Vi må bare vente på hans budskab."

Afia var tavs. Hun følte sig sikker på, at det også havde noget at gøre med Minga. Men hun var klar over, at de måtte være tålmodige. Bålet brændte kun ganske lidt nu. Det var sengetid. Hun så over på bedstemor. Hun sad i sine egne tanker. Stilheden blev brudt af en gren, der knækkede. De så alle op. I skæret fra bålet så de en abe komme hen mod dem. Det var Minga – uden sin unge.